

שרון אולדס

ארבעה שירים

סקס בלי אהבה

איך הם עושים את זה, מי שעושים אהבה
 בלי אהבה? פנים כרקדנים,
 גולשים זה על זה כמחליקי קרח
 על הקרח, האצבעות קרסים
 נעוצים זה בגופו של זה, פרוצים
 אדמים כמו סטיק, כמו יין, רטבים
 כתינוקות בלדתם, שאמותיהם עומדות
 למסרם. איך הם גומרים ועולים אל
 עולים אל עולים אל אלהים עולים אל
 מי המנוחות, ולא אהבים
 את האחד שעלה לשם אתם, אור
 זורח לאט כאד מעורם
 הצרוף? אלה הם הדתיים האמתיים,
 המדרין, המקצוענים, מי שלא
 יכירו במשיח שקר, שלא
 יאהבו את הכהן במקום את האל. הם לא
 טועים לחשב שמאהבם הוא תענוגם,
 הם כמו אצנים גדולים: הם יודעים שהם לבדם
 עם משטח המסלול, הקר, הרוח,
 התאמת הנעלים, פריאות הלב-
 ראה הכוללת – אינם אלא גורמים, כמו שתפם
 במטה, ולא האמת, שהיא
 הגוף הבודד לבדו ביקום
 נגד הזמן הכי טוב שלו.

השדיים של אבי

המשטח הַרְדָּךְ שְׁלָהֶם, הַמְּשִׁי הַמְּכַרִּיק שֶׁל שְׁעָרָם
 הַשּׁוֹצֵף בְּעֵדִינּוֹת בְּמוֹרְדוֹתֵיהֶם כְּמוֹ
 מַיִם. הַנְּחַתִּי אֶת לְחַיִּי – פַּעַם אַחַת,
 אוֹלִי – עַל תְּבֻנֵיתָם הַמוֹצֵקָה,
 אֲזַנִּי לְחוּצָה כְּנֶגֶד הַמְּטָעֵן
 הַשָּׁחַר שֶׁל הַלֵּב שֶׁבְּפָנַיִם. לְכֹל הַיּוֹתֵר
 פַּעַם אַחַת – וּבְכֹל זֹאת כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֶׁבֶת עַל אָבִי
 אֲנִי חוֹשֶׁבֶת עַל הַשָּׂדִים שֶׁלּוֹ, רֵאשֵׁי נַחַ
 עַל חֲזֵהוּ הַנִּיחֹחִי, כְּאֵלּוֹ בְּלִיתִי
 שְׁעוֹת, שְׁנַיִם, בְּרִיחַ הַזֶּה שֶׁל פְּלֶפֶל שָׁחַר
 וְאֲדָמָה הַפּוֹכָה.

שיר למאהב הראשון שלי

עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאֲנִי מְבִינָה, אֲנִי אוֹהֶבֶת
 לְחֹשֵׁב עַל הָאֵימָה שֶׁלְךָ – שְׁקִבְלֵת לִיְדִיד נַעֲרָה
 מְטֻרְפֶת מְאֹהֶבָה, גּוֹפָה הָאָרֶץ, הַטְּרִי,
 הַנָּא, רְזֵה כְּמוֹ סְבוּן
 מִפְּחַת, שְׂדִים עֲגָלִים וְזִקּוּפִים
 וּמְבַהֲיָקִים כְּבוֹעוֹת סְבוּן,
 מִנְחַת לְרַחֵב רֵגְלֶיךָ, בַּת שְׂמוּנָה-עֶשְׂרֵה,
 לֹא נִגּוּעָה. אֲנִי מִתְאַוֶּה לְהִבִּין אֶת
 הָאֵימָה שֶׁלְךָ, עֲכָשׁוּ, אֵיךְ לְקַחַת אוֹתָהּ,
 קוּטִים כְּאֵלּוֹ שְׁפָכֶת מְעֵי דָג,
 עוֹזֵב בְּבִקְרָ עִם דְּבוּרִים עַל הָאִשָּׁה.
 עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאֲנִי
 יוֹדֵעַת עַל פֶּחַד הָאֹהֶבָה
 אֲנִי אוֹהֶבֶת לְחֹשֵׁב עַל גּוֹפָה הַחֵם הַלְּבָן
 יִרְקָרֵק כְּמוֹ דָג שֶׁזֶה עֵתָה הַשָּׁחַח, רוֹטֵט
 וְטוֹפֵחַ עַל סֵלַע – נוֹפֵל לְךָ
 לִיְדִידִים, גָּבֵר, מִפְּרָפֵר כְּמוֹ הַזֵּינִן שֶׁלְךָ,
 אִשָּׁה מוֹטְרָפֶת מְאֹהֶבָה, חֲמָה
 מִהַתְנַוֵּר, חֲדָה כְּמוֹ כְּלִי חֲדָשׁ לְגַמְרִי,

משתלֵהֶבֶת לְרַחֵב יְרֵכֶיךָ וּבְפִתְחֶךָ
 יִכְלֹתָ רַק לְשַׁלֵּף אֶת הַדְּבָדְבָן שְׁלֵה כְּמוֹ
 חִלְזוֹן מִקּוֹנִכֵּיתוֹ הָאֶפְלָה וְאִז
 לְהַשְׁלִיךְ אוֹתָהּ. יֵשׁ לִי יְרֵאת כְּבוֹד לְאֵימָה
 שְׂיִכּוּלָה לְכַזְּבוֹ כֶּף, אֲנִי מֵאֲהֶבֶת בְּנִצְרָה שְׁהִלְכָה
 וְהִצִּיעָה עֲצָמָה, בָּאָה אֵלֶיךָ
 וְהִנִּיחָה זֹאת לְפָנֶיךָ כְּמוֹ סְעוּדָה עַל צִלְחַת,
 אֶת הַבָּשָׂר הָעֲדִין – כֵּן, כֵּן,
 אֲנִי רוֹצֵה בְּמִנְחָה.

הִקוּ

כְּשֶׁהִבְנוּ שְׁזָה עֲלוּל לְהִיּוֹת סִרְטוֹן,
 שְׂכַבְתִּי לְצַדֶּךָ בְּלִילָה,
 כִּי יָדֵי נָחָה בְּתֵלֶם חֲזוֹךְ,
 עוֹרֵק הָעֵלָה. הִיָּה בְּרוּר שְׁלֵא
 נַעֲשֶׂה אֲהַבָּה: עֵמֶק בְּתוֹךְ גּוּפִי
 הַגּוֹשׁ הַקָּטָן הַקָּשָׁה. בְּחֲצֵי הָאוֹר
 שֶׁל חֲצֵי חַיִּי, יָדֵי בְּשִׁסֵּעַ
 הַחֵד הַיְּפֵהפָה שֶׁל חֲזוֹךְ, גִּיא
 הַצִּלְמוֹת,
 הִיָּה רַק רִגַע הַהוּוֹה, וּבְעוֹדֶךָ
 יִשֵּׁן בְּדַמְמָה, הַתְּבוֹנֵנְתִּי בְּךָ כְּפִי שְׁאֲרָם מִתְּבוֹנֵן
 בְּיָלֵד שְׁזָה עֵתָה נוֹלֵד, עַר בְּכָל רִגַע
 לְגַם, לָקוּ שְׁנַחֲצָה
 מִתוֹךְ הַחֲשֵׁכָה.

מאנגלית שירה סתו